בן המלך שלא פחד מדבר.

היה היה פעם בן של מלך שהשתעמם בבית אביו, ומאחר שלא פחד מדבר אמר לעצמו "אלך לעולם הרחב ואז לא יהיה לי משעמם ובוודאי אוכל לראות דברים נפלאים."

הוא נפרד מהוריו והלך קדימה, מבוקר עד ערב, ולא היה לו איכפת לאן מובילה הדרך. קרה שהגיע לביתו של ענק אחד, ומאחר שהיה כבר עייף התיישב לפני הדלת ונח שם. עיניו נעו הנה והנה ותוך כדי כך ראה בחצר של הענק כמה משחקים. היו שם כדורים וחרוטי כדורת גדולים כמו בן אדם. אחרי שנח קצת העמיד את החרוטים וגלגל את הכדורים, צעק וקרא כשהכדורים הפילו אותם והשתעשע מאוד.

הענק שמע את הרעש בחצרו, הוציא את ראשו מהחלון וראה אדם שמשחק בכדורת שלו, למרות שהוא לא גדול מכל אדם אחר.

"גמד" קרא "איך אתה יכול לשחק בכדורת שלי? מי נתן לך כוח לכך?"

בן המלך הרים את ראשו, ראה את הענק ואמר "גמלון כמוך, חשבת שרק לך זרועות חזקות? אני יכול לעשות

הכל שרק ארצה."
הענק יצא מביתו, הביט על הבחור בפליאה ואמר "בחור, אם אתה כזה, לך ותביא לי תפוח מעץ החיים."
"מה תרצה לעשות אתו?" שאל בן המלך.
"אני לא רוצה אותו בשביל עצמי" ענה הענק "אבל ארוסתי רוצה כזה. ואני הלכתי סביב העולם, אבל לא מצאתי עץ כזה."
"ואני אמצא אותו" אמר בן המלך "ולא יעצור אותי דבר לקטוף תפוח ממנו."
אמר לו הענק "אתה חושב שזה דבר קל? הגן שבו עומד העץ מוקף בגדר ברזל, ולפני הגדר שוכבות חיות פרא, זו ליד זו. הן שומרות כל הזמן ולא נותנות לגשת לאף אחד."
"לי הן כבר יתנו לעבור" אמר בן המלך.
"אבל גם אם תכנס כבר לגן ותראה את התפוחים על העץ, הרי הם עוד לא שלך. שם תלויה טבעת, שדרכה צריך להעביר יד כדי להגיע לתפוח ולקטוף אותו, וזה עוד אף אחד לא הצליח לעשות."
"אני אצליח" אמר בן המלך.
הוא נפרד מהענק והלך דרך הר וגיא, דרך שדות ויערות עד שבסוף מצא את הגן המופלא. החיות שכבו סביב

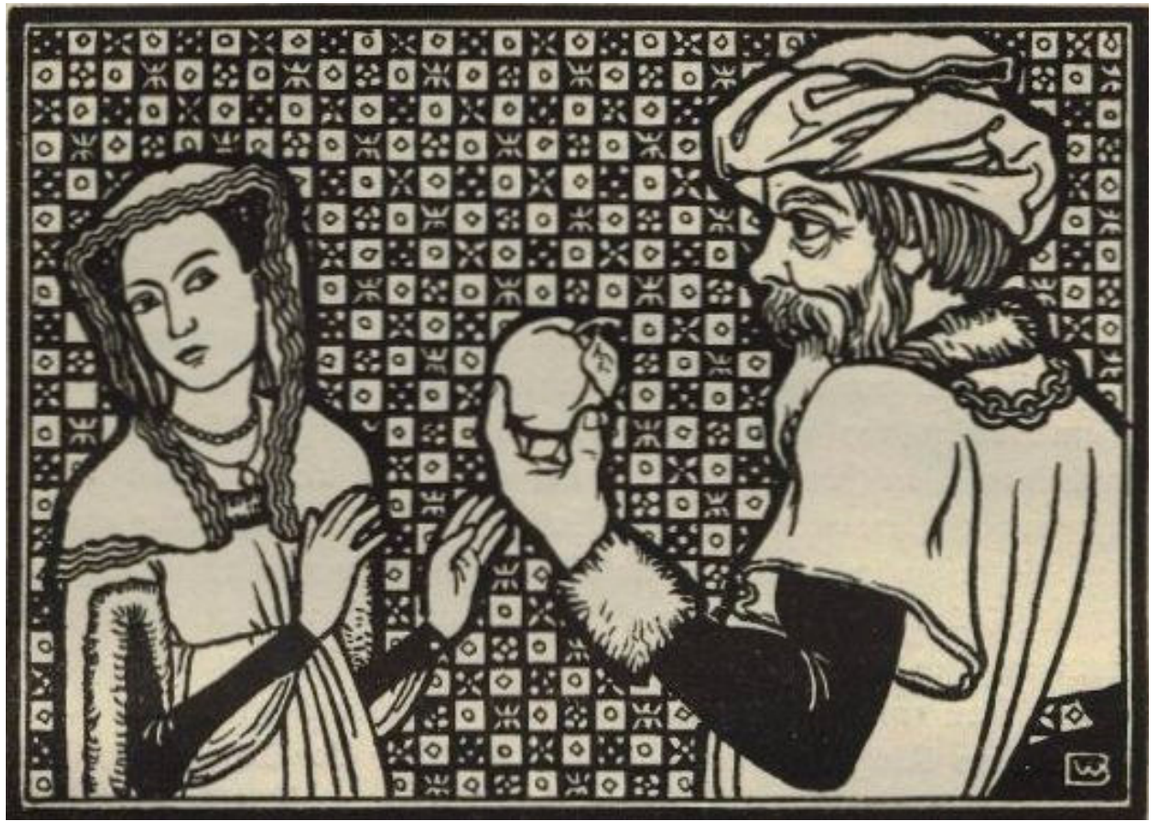

הגן, אבל הן הורידו את ראשיהן וישנו. הן לא התעוררו כשניגש לגדר, והוא דלג מעליהן, טיפס על הגדר ועבר אותו. ושם, באמצע, עמד עץ החיים ותפוחים אדומים תלויים היו על ענפים שלו. הוא טיפס על גזע העץ וכשרצה להגיע לתפוח ראה לפניו טבעת. הוא שם את ידו לתוך הטבעת ובלי כל קושי קטף תפוח. ואז שהטבעת התהדקה על זרועו והוא הרגיש איך כוח אדיר זורם בעורקיו. הוא ירד עם התפוח מהעץ, אך לא רצה כבר לטפס על הגדר, אלא ניגש לשער ורק קצת ניעור פתח את השער בחריקה גדולה.

כשיצא החוצה התעורר האריה ששכב שם, וקפץ אחריו, אבל לא בחמה ופראות, אלא הלך אחריו, כמו אחרי האדון שלו.

בן המלך הביא לענק את התפוח שהבטיח ואמר "ראה, הנה השגתי אותו ללא בעיות."

הענק שמח מאוד שמשאלתו התמלאה כל כך מהר, מיהר לארוסתו ונתן לה את התפוח שביקשה. הייתה זו עלמה יפה וחכמה, אך כשלא ראתה את הטבעת על זרועו של הענק אמרה "אאמין שהשגת את התפוח בעצמך רק כשאראה את הטבעת על זרועך."

אמר לה הענק "טוב, רק אלך הביתה ואביא אותו" כי חשב שיוכל לגבור על האיש החלש בכוח להוריד את הטבעת, אם זה לא ירצה למסור אותה מרצונו.

אזי הוא דרש את הטבעת מבן המלך, אך זה סירב לו. "הטבעת צריכה להיות איפה שנמצא התפוח" אמר הענק "אם לא תיתן אותה מרצונך, נצטרך להיאבק עליה."

הם התחילו להיאבק והתמודדו זמן רב, אבל הענק לא

יכול היה לעמוד נגד כוח הקסום של הטבעת. בסוף הוא החליט על תחבולה באומרו "חם נעשה לי במאבק וכך גם וודאי לך. בוא נרחץ ונתקרר במים לפני שנמשיך."
בן המלך שלא חשד בכלום הלך אתן אל הנהר, הוריד את בגדיו יחד עם הטבעת וקפץ למים. באותו הרגע הענק חטף את הטבעת ורץ אתה משם, אבל האריה הנאמן שהרגיש בגניבה רדף אחריו, הוציא את הטבעת מידו והחזיר לבעליה.
אזי הסתתר הענק אחרי עץ גדול ובזמן שבן המלך לבש את בגדיו התנפל עליו ודקר אותו בשתי עיניו.
עכשיו בן המלך האומלל היה עיוור ולא ידע להכין ללכת. הענק אחז בידו, כאילו עוזר לו והוביל אותו לקצה צוק. שם השאיר אותו וחשב לעצמו "עוד שני צעדים והוא ייפול לתהום, ואז אוכל לקחת את הטבעת."
ושוב התערב האריה, שלא הפקיר את אדונו, החזיק בשולי בגדיו ומשך אחורה. כשהגיע הענק ורצה לשדוד את המת, ראה שהתחבולה לא הצליחה. הוא כעס מאוד וזעק "האם אי-אפשר להשמיד את האיש!" החזיק שוב בידו והוביל לקצה התהום. אבל האריה, שראה זאת, שוב הציל את בן המלך. כשהענק עם העיוור התקרבו לקצה הצוק משך את אדונו מיד הענק ודחף את הענק

עצמו לעבר התהום, שם הוא נפל והוציא את נפשו.
עכשיו האריה הנאמן משך את אדונו מהצוק והוביל לעץ שעמד מעל פלג מים זכים. שם התיישב בן המלך והאריה נשכב לידו ובכפו התחיל להתיז ממימי הפלג על פניו. כשרק טיפות אחדות הגיעו לעיני העיוור הוא יכול היה לראות קצת שוב. אז ראה ציפור קטנה שעפה, התנגשה בענף ונפצעה. אלא שאז ירדה למים, רחצה בהם ועפה כאילו לא קרה לה דבר. בן המלך הבין את קריצת הגורל. הוא לקח מים מהפלג ורחץ בהם את פניו ומיד יכול היה לראות את הכל כאילו עיניו לא נפגעו מעולם.
הוא הודה לאל על החסד הגדול והמשיך בליווי האריה שלו הלאה. במשך הזמן הם הגיעו לטירה מכושפת. בשער עמדה עלמה צעירה, יפת גזרה אך שחורה בכל גופה. היא דיברה אל בן המלך ואמרה "אולי תוכל לשחרר אותי מהכישוף של המכשף הרע."
"מה אלי לעשות?" שאל בן המלך והעלמה ענתה "עליך לבלות שלושה לילות באולם הגדול של הטירה המכושפת, בלי להוציא הגה, גם אם יענו אותך קשה. אם תצליח בכך, אשתחרר מהכישוף. אך דע גם שמה שלא יעשו לך שם, לא יכולים להמית אותך."

אמר לה בן המלך "אינני מפחד מדבר ואני מוכן לנסות את הדבר." והוא נכנס לטירה, התיישב באולם הגדול וחיכה.
הכל היה שקט סביב, אבל בחצות נשמע רעש ומהומה ומכל פינות האולם יצאו שדונים קטנים. הם התיישבו

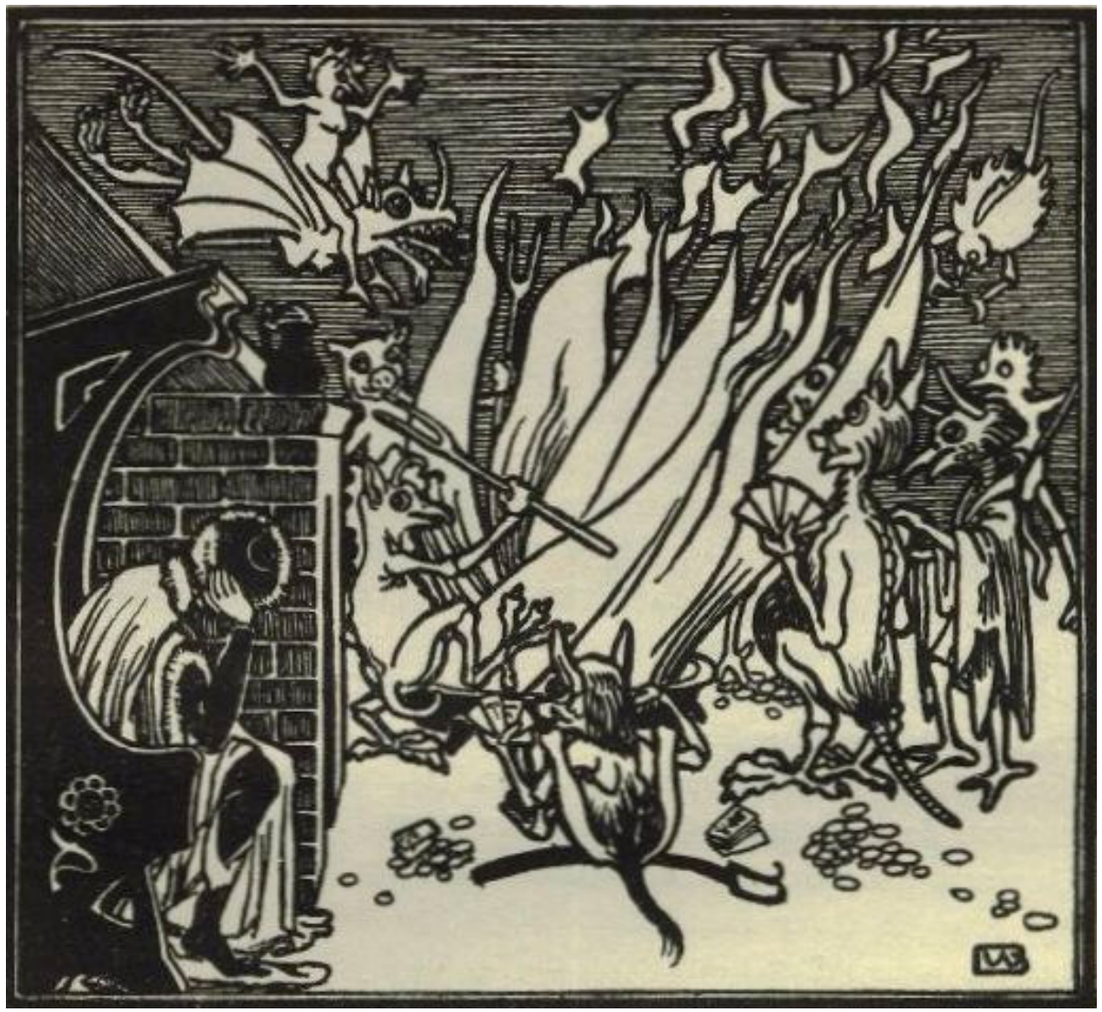

באמצע, הדליקו אש והתחילו לשחק קלפים. אחד הפסיד ואמר "יש כאן מישהו שלא שייך אלינו. בגללו הפסדתי." "שטויות, אין כאן אף אחד" אמר שני. "בוא נחפש אותו" אמר שלישי. הויכוח התלהט וצעקות נעשו רעשניות ומפחידות ממש, אבל בן המלך ישב בשקט ולא פחד בכלל. בסוף השדונים התנפלו עליו והתחילו להרביץ לו. הם היו כה רבים שלא הצליח להתגונן. הם גרר ואותו על הרצפה, דקרו, צבתו ועינו, אך הוא לא הוציא הגה מפיו.

עם בוקר נעלמו השדונים, אבל הוא היה כה חבול שלא יכול היה לזוז. אז נכנסה העלמה השחורה לאולם, עם בקבוק מי חיים, רחצה אותו ומיד נעלמו כל מכאוביו וחזרו לו הכוחות.

היא אמרה "הצלחת להחזיק מעמד לילה אחד, אבל עוד שניים לפניך." ואז הלכה, אבל הוא הרגיש שרגליה נעשו לבנות.

בלילה הבא הגיעו השדונים בחצות והפעם התנפלו ישירות על בן המלך, הרביצו לא יותר חזק מאשר בלילה הקודם ופצעו בכל גופו. אך הוא עמד בכל זה בלי מילה.

ושוב בבוקר באה העלמה והחזירה לו את כוחותיו במי

החיים. והוא ראה בשמחה שכאשר הלכה גם ידיה נעשו לבנות.
נשאר לו עוד לילה אחד, אך זה היה הקשה משלושתם. השדונים באו וראו אותו. "מה, אתה כאן עדיין?" אמרו "צריך להעניש אותך על חוצפתך!" והתחילו שוב במכות, וגררו אות ומשכו בידיו וברגליו כאילו רולים לקרוע אותו לגזרים. אך הוא סבל את הכל ולא הוציא הגה.
בסוף נעלמו השדונים, אך הוא שכב חסר כוח ולא יכול היה לפתוח את עיניו. הוא לא ראה מתי הגיעה אליו העלמה, ורק כשנגעה בו במטלית מי חיים התעורר. ואז ראה שהיא כולה לבנה כמו שלג ויפה כמו אור היום.
"קום" אמרה "והניף את חרבך שלוש פעמים, והכל השתחרר מהכישוף."
וכשהוא עשה כך הטירה הפכה לארמון מלכותי והיא שם בת מלך.
באו משרתים והודיעו כי באולם הגדול נערכה סעודה. הם באו לשם ואכלו ושתו וכבר באותו הערב נערכה חתונתם.